

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Maciejewska-Papież

Protokolant: st. prot. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale oskarżyciela publicznego – st. insp. Państwowej Inspekcji Pracy Andrzeja Pawłowskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2015r. oraz 28 października 2015r

sprawy **G. S.**

obwinionego o wykroczenia z art. 282 § 1 pkt 1 kp

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej

z dnia 29 maja 2015r., sygn. akt. II W 140/15

1. Zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku przyjmuje, że obwiniony nie wypłacił w terminie wynagrodzenia za pracę J. K. za miesiąc październik 2014r w okresie od 11.11.2014r. do 18.11.2014r.
2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.
3. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 50 złotych oraz wymierza mu opłatę za drugą instancję w kwocie 200 złotych.

Dorota Maciejewska-Papież

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 29 maja 2015r. (sygn. akt II W 140/15) Sąd Rejonowy w Środzie Wielkopolskiej uznał obwinionego G. S. za winnego wykroczeń z art.282 § 1 pkt 1 kp, za które wymierzył mu karę grzywny w wysokości 2.000 złotych.

Jednocześnie wyrokiem tym obciążono obwinionego kosztami postępowania i wymierzono stosowną opłatę.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obwiniony zaskarżając orzeczenie w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego okazała się niezasadna.

Nie sposób uwzględnić argumentów skarżącego odnoszących się do jego nieobecności na rozprawie.

W myśl art. 71 § 4 kpw, w razie nieusprawiedliwionej nieobecności obwinionego, któremu doręczono wezwanie na rozprawę, przeprowadza się rozprawę zaocznie, chociażby nie był on przesłuchany w toku czynności wyjaśniających, chyba że sąd uzna udział obwinionego za konieczny i rozprawę odroczy, po ewentualnym przeprowadzeniu

postępowania dowodowego, w szczególności po przesłuchaniu świadków, którzy stawili się na rozprawę. Jeżeli jednak obecność obwinionego jest konieczna, a nie stawił się on bez usprawiedliwienia, sąd może zarządzić jego zatrzymanie i przymusowe doprowadzenie przez Policję.

Bezspornym jest, iż obwiniony został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy wyznaczonej na dzień **29.05.2015r.** z ponad miesięcznym wyprzedzeniem (k.60). Obwiniony okoliczności tej zresztą nie kwestionował.

Pomimo wiedzy o terminie rozprawy, do momentu wywołania sprawy obwiniony w żaden sposób nie powiadomił Sądu o swojej ewentualnej nieobecności i jej przyczynie.

Tym samym Sąd Rejonowy był w pełni uprawniony do prowadzenia postępowania zaocznie, albowiem brak było podstaw do stwierdzenia, że obecność na rozprawie mogłaby być usprawiedliwiona. Na wspomnianej rozprawie przeprowadzono postępowanie dowodowe (w tym między innymi odczytane zostały wyjaśnienia obwinionego z postępowania wyjaśniającego) a następnie zamknięto przewód sądowy i wydano wyrok zaoczny (k. 67).

Obwiniony podniósł w apelacji, iż pismem z dnia 29.05.2015r zawiadomił o niemożności stawiennictwa na rozprawie. Jakkolwiek trudno zaprzeczyć istnieniu takiego pisma i widniejącej na nim dacie, to jednak należy mieć na uwadze, że data pisma nie jest równoznaczna z jego nadaniem czy otrzymaniem przez adresata. Należy podkreślić, iż pismo zatytułowane „wniosek o usprawiedliwienie nieobecności” opatrzone zostało wprawdzie datą „29.05.2015r” to jednak zostało nadane w placówce pocztowej dopiero dnia **1.06.2015r.** Wyraźnego zaakcentowania wymagają również pozostałe okoliczności związane z rozważaną kwestią. Jak już wskazano, obwiniony wiedział o terminie rozprawy znacznie wcześniej. Znacznie wcześniej miał też świadomość swojej niedyspozycji zdrowotnej – jak wynika z załączonego zaświadczenia lekarskiego niezdolność obwinionego do udziału w rozprawach obejmowała okres 06.05.2015r – 01.06.2015r. Samo wspomniane zaświadczenie lekarskie zostało przy tym wystawione przez lekarza sądowego już dnia 15.05.2015r. W takich okolicznościach nic nie stało na przeszkodzie, by odpowiednio wcześniej skierować do Sądu Rejonowego ów „wniosek o usprawiedliwienie nieobecności”. Obwiniony tego jednak nie uczynił (nie poinformował Sądu również w żaden inny sposób, choćby telefonicznie) i nie sposób doszukać się okoliczności wskazujących na niemożność podjęcia jakichkolwiek kroków w tym zakresie (obwiniony sam również na takowe czynniki nie wskazuje). Wobec tego, nie będzie zbyt daleko idącym stwierdzenie, iż zaniechanie przekazania stosownych informacji było świadomym i zamierzonym działaniem obwinionego, zwłaszcza, jeśli zważy się na podobne postępowanie w innej, toczącej się nieco wcześniej sprawie (tj. II W 856/14 Sądu Rejonowego w Środzie Wielkopolskiej – k. 91-96). Całokształt przytoczonych powyżej okoliczności wskazuje jednoznacznie, iż postępowanie obwinionego nie zmierzało de facto do skorzystania z przysługujących mu uprawnień w myśl przynależnego mu prawa do obrony lecz obliczone było na utrudnianie prowadzonego postępowania i jego przewlekanie, a tym samym uniemożliwienie rozpoznania stawianego mu zarzutu.

W takim stanie rzeczy wspomniane argumenty obwinionego nie zasługują na uwzględnienie.

Za całkowicie chybiony należy uznać również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, będący efektem dowolnej oceny dowodów.

W myśl art.7 kpk, znajdującego zastosowanie zgodnie z treścią art. 8 kpw organy postępowania, a więc także i sąd, kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zgodnie z panującym w orzecznictwie poglądem, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, w szczególności, gdy: 1. jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk), 2. stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), 3. jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – uargumentowane w uzasadnieniu wyroku – art. 424 § 1 pkt 1 i 2 kpk (vide: wyrok składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r. – OSNKW 1991/9/41). W warunkach przedmiotowej sprawy spełnione zostały powyższe warunki. Zebrany w sprawie materiał dowodowy został w sposób prawidłowy ujawniony

w toku rozprawy głównej i procedowanie Sądu I instancji w tej mierze nie budzi żadnych zastrzeżeń. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest bezstronna, nie zawiera błędów logicznych i odpowiada wskazaniom wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Analiza dowodów poczyniona przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw. Dlatego też nie można uznać, by Sąd I instancji dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania. Nie ma przy tym potrzeby ponownego czynienia takiej oceny materiału dowodowego sprowadzałaby się ona bowiem do powielenia argumentacji Sądu I instancji. Wystarczającym jest zatem odesłanie w tej materii do stosownego fragmentu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Konsekwencją prawidłowo przeprowadzonej oceny dowodów są prawidłowe ustalenia faktyczne.

Rezultatem powyższego był trafny wniosek, iż na tle zgromadzonego materiału dowodowego zasadnym jest przypisanie obwinionemu zarzucanego mu wykroczenia. Stąd też orzeczenie pociągające go od odpowiedzialności jest oczywistą implikacją takich ustaleń.

Trudno zresztą w inny jeszcze sposób rzeczowo odnieść się do wspomnianego zarzutu, albowiem obwiniony poza ogólnikowym jego sformułowaniem nie wskazał, na czym miała polegać owa dowolna ocena dowodów i w czym przejawiać się miały błędne ustalenia faktyczne.

Jedyną kwestią wymagającą korekty, dostrzeżoną przez Sąd Okręgowy z urzędu, był opis czynu przypisanego obwinionemu dotyczący nie wypłacenia w terminie wynagrodzenia należnego J. K. – mając na uwadze, iż wynagrodzenie za miesiąc październik 2014r winno zostać wypłacone do dnia 10 listopada 2014r błędnym było przyjęcie, iż obwiniony uchybił temu obowiązkowi już od dnia 11. października 2014r. Stąd też potrzeba dokonania modyfikacji zaskarżonego wyroku w tym właśnie zakresie, poprzez przyjęcie, iż obwiniony nie wypłacił w terminie wynagrodzenia za pracę J. K. za miesiąc październik 2014r w okresie od 11.11.2014r. do 18.11.2014r.

Nie dopatrując się zarazem żadnych podstaw do jakiegokolwiek innej jeszcze ingerencji w treść badanego orzeczenia, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw oraz § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U z 2001 r., nr 118, poz. 1269), a także art. 1, art.3 ust. 1 i art. 8 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.).

Dorota Maciejewska-Papież